

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci

žalobkyně: **NOVÁK maso – uzeniny, s.r.o.**, IČO 61250988
sídlem Na Zátorách 8/613, 170 00 Praha
zastoupen JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem
sídlem Šaldova 466/34, 186 00 Praha

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kotlářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018, č. j. 4911/1.30/18-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil tak rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj ze dne 11. 5. 2018, č. j. 10058/8.30/17-39, jímž byla žalobkyně shledána vinnou ze správního deliktu na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. l) zákona č. 251/2005 Sb. Správního deliktu se měla dopustit tím, že měla porušit § 105 odst. 3 zákoníku práce

vztahující se k povinnosti zaměstnavatele předat jedno vyhotovení záznamu o úrazu postiženému zaměstnanci. Žalobkyni byla za správní delikt uložena pokuta ve výši 20 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované v plném rozsahu pro nesprávnost, nezákonnost a nepřezkoumatelnost.
3. V první řadě namítla žalobkyně porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze odkazoval na závěry správního orgánu I. stupně. Nezabýval se většinou odvolacích námitek, z čehož plyne i nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spočívající v nedostatku jeho odůvodnění.
4. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobkyně o tom, že dcera poškozené zaměstnankyně vědomě vypovídala nepravdu, aby podpořila verzi své matky, že jí nebyl předán záznam o úrazu. Žalovaný se nevyjádřil ani k namítanému motivu paní J., která se chtěla pomstít bývalému zaměstnavateli, s nímž se nerozešla v dobrém. Ani výpověď svědkyně G. nelze brát jako směrodatnou, neboť byla kamarádkou paní J.. Žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, č.j. I. ÚS 520/16-1 a ze dne 24. 7. 2013, č.j. I. ÚS 4457/12-1 zabývající se hodnocením věrohodnosti proti sobě stojících výpovědí a požadavkem kritického hodnocení všech důkazů. Správní orgány ve smyslu citovaných nálezů nepostupovaly, když přehlížely vědomé lhaní svědkyně G. a bagatelizovaly kamarádský vztah paní J. a paní G..
5. Žalobkyně odkázala dále též na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 10. 2018, sp. zn. 6 Tdo 1188/2017, které uváděla též v odvolání a ke kterému se žalovaný nikterak nevyjádřil a nevypořádal se tak s odvolací námitkou žalobkyně; z toho důvodu jeho rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností.
6. Žalobkyně namítala též selektivnost důkazů, neboť správní orgány odmítly provést důkaz vytýkacím dopisem a dovyslechnutím p. V., ačkoliv předvolaly k doplňujícímu výsledku paní J.. Správní orgány se též dopustily nezákonnosti tím, že hodnotily vyjádření p. V., které však předtím nepřipustily jako důkaz. Žalobkyně odmítla argument žalovaného, že se správní orgán musí s důkazem nejdříve seznámit, aby mohl uvést důvody pro jeho odmítnutí. Správní orgán však tento důkaz hodnotil tak, že v něm jsou uvedeny nepravdy, což je porušení zásad správního řízení a zjevná vada řízení. Správní orgány nesprávně vyhodnotily též vytýkací dopis, když podle nich chtěla žalobkyně poukázat na porušení pracovních povinností paní J.. Žalobkyně chtěla navrženými důkazy zpochybnit věrohodnost výpovědi p. J., neboť tato měla se zaměstnavatelem neshody a svým nepravdivým tvrzením sledovala pouze pomstu. Žalovaný neuvedl důvod pro neprovedení důkazu doplněním výsledku p. V., pouze konstatoval to samé, co správní orgán I. stupně.
7. O selektivnosti důkazů svědčí též to, že si žalovaný protiřečí, pokud uvádí, že žádnou evidenci o úrazu dle nařízení vlády č. 201/2010 Sb. svědkyně J. a G. nepodepsaly, ani není zřejmé, kdy byla vyhotovena, když následně dodávají, že svědkyně P. potvrdila, že jej podepsala v den úrazu paní J.. Bylo prokázáno, že evidenci o úrazu museli všichni, kdo jsou na ní podepsáni, podepsat dne 10. 1. 2017. Správní orgány ignorovaly tvrzení svědkyně P., že podepsala evidenci o úrazu v den úrazu. Naopak správní orgány došly

k tomu, že si tato svědkyně nic nepamatovala, ačkoliv protokol o její výpovědi k takovému závěru nedává prostor.

8. Další námitkou, se kterou se žalovaný nevypořádal, byla skutečnost o šoku jednotlivých svědků, kdy u každého hodnotil šokový stav v odlišné délce trvání, aniž by své závěry odůvodnil. Též žalovaný opomněl odvolací námitku poukazující na absurditu tvrzení, že výpověď p. V. (o jeho pozdějším doplňování záznamu) byla vyvrácena svědectvím p. G. (že tam nic nedoplňoval). Žalobkyně poukázala na to, že nic takového ze svědeckých výpovědí nevyplývá (p. V. to nemusel doplňovat před nimi); žádná ze svědkyň si záznam o úrazu nečetla a nemohly tak vědět, co podepisují a co je tam vyplněno. Z ničeho rovněž nevyplývá, že by svědkyně J. vypovídala s přehledem a bez jakéhokoli zaváhání, ačkoli tak správní orgán I. stupně konstatuje na str. 18 svého rozhodnutí.
9. Žalobkyně nesouhlasí, že by z výpovědi p. G. vyplývalo, že záznam o úrazu nebyl předán zaměstnankyni, když tato svědkyně nebyla ani u podpisu záznamu.
10. Obě rozhodnutí správních orgánů trpí dle žalobkyně nepřezkoumatelností pro nedostatečné odůvodnění, neboť správní orgán I. stupně neuvádí, jaké otázky a informace, dedukce a domněnky měla žalobkyně klást svědkům jako nesouvisející s věcí. Stejně tak na str. 6 napadeného rozhodnutí odkazuje *a contrario* žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu, aniž by uvedl, co z tohoto rozsudku vyplývá. Žalovaný neuvedl, z jaké judikatury vyplývá výklad pojmu *bez zbytečného odkladu*. I v tom spatřuje žalobkyně nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí.
11. Žalobkyně odmítla, že by ve věci zůstala pasivní, jak dovozoval žalovaný z toho, že proti kontrolnímu zjištění nevyužila svého práva podat námitku. Naopak z procesní opatrnosti tehdejší jednatelka zaslala záznam o úraze paní J. v polovině dubna 2017; v té době tedy zanikla trestnost žalobkyně.
12. Závěrem žalobkyně shrnula, že pro zaměstnance není problém tvrdit, že vyhotovení záznamu úrazu neobdržel, pokud zaměstnavatel nemá výslovně podepsáno, že poškozený zaměstnanec přebírá jedno vyhotovení. To však na současném vzoru záznamu o úrazu dle příslušných právních předpisů není.
13. Žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svém rozhodnutí. Žalobní argumentaci považoval za shodnou s dříve vznesenými námitkami, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Námitky žalobkyně považuje žalovaný za řádně vypořádané (str. 5 – 9 rozhodnutí, str. 13-25 rozhodnutí prvostupňového orgánu).
15. Správní orgány nedospěly k závěru, že by skutkový stav věci odpovídal stavu tzv. tvrzení proti tvrzení. Naopak o zjištěném skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti. K zániku trestnosti žalobkyně v půlce dubna 2017 žalovaný uvedl, že dodatečné splnění povinnosti na zánik trestnosti vliv nemá. Povinnost předat jedno vyhotovení záznamu úrazem postiženému zaměstnanci musí být splněna bez zbytečného odkladu. Žalovaný nekladl žalobkyni za vinu, že by záznam nebyl předán proti podpisu, jak žalobkyně navozuje v žalobě.
16. Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pak tato není dle žalovaného dána tím, že žalobkyně nesouhlasí s příslušnými závěry. Žalovaný nejprve shrnul relevantní odvolací

námítky a následně se k některým i explicitně vyjádřil, jinak konstatoval, že má rozhodnutí oblastního inspektorátu práce za souladné se správním řádem. Z napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, jak o námitkách žalobkyně, potažmo o celé projednávané věci, správní orgán uvažil. Obdobně se žalovaný vyjádřil též k námitce stran porušení dvojinstančnosti, neboť není nepřípustné odkázat na rozhodnutí orgánu prvního stupně, pokud se žalovaný po stránce právní i skutkové s tímto ztotožňuje.

17. Žalovaný navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.). V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
19. Na úvod soud předesílá, že předmětem tohoto řízení je přezkum správního deliktu spočívajícího v nepředání jednoho vyhotovení záznamu o úrazu poškozené zaměstnankyni. Z toho důvodu se soud při rekapitulaci správního spisu i při citacích svědeckých výpovědí omezí pouze na ty relevantní části, které se vztahují k vymezené věci. Stranou proto ponechává příčiny vzniku úrazu a jiné skutečnosti s věcí nesouvisející.
20. Ze správního spisu soud zjistil, že záznam o úrazu je podepsán poškozenou paní J. (10. 1. 2017), svědky paní P. (10. 1. 2017), paní G. (10. 1. 2017) a dne 18. 1. 2017 jednatelkou společnosti. Z kontrolního protokolu ze dne 4. 4. 2017 vyplývá závěr, že kontrolou inspektorátu práce bylo zjištěno, že zaměstnavatel nepředal záznam o úrazu postižené zaměstnankyni.
21. Z protokolu o výpovědi svědka J. V. ze dne 26. 6. 2016 soud zjistil, že se jedná o vedoucího, který uvedl: „(...) Já jsem si nechal zopakovat celou situaci a šel jsem provést zápis do knihy úrazů. Pak jsem začal vyplňovat záznam o úrazu. Vzhledem k tomu, že jsem měl jen jeden záznam o úrazu, druhý jsme dohledali na prodejně a já jsem vlastně ten první opsal. (...) Po té jsem do toho záznamu o úrazu doplnil věci, které jsem dříve neznal. Podepsali jsme tyto záznamy a já jsem jeden záznam předal paní J.“ Svědek si nepamatoval, zda u předání záznamu o úrazu byla další osoba.
22. Z protokolu o výpovědi poškozené paní J. ze dne 11. 8. 2017 soud zjistil, že poškozená uvedla: „(...) Po ošetření u lékaře jsem se vrátila na prodejnu a zde byl již oblastní vedoucí pan V., který sepsal před mým příchodem záznam o úrazu. Záznam mně dal podepsat a já jsem šla domů s dcerou. Já jsem v té době byla mimo. Pamatuji se, že záznam o úrazu jsem po podpisu nedostala. (...)“ Dále uvedla, že pokud jde o záznam o úrazu, byl jí zaslán poštou někdy v březnu 2017. Dne 23. 1. 2018 u doplňující výpovědi uvedla, že evidenci o úrazu nepodepisovala, ani takový dokument neviděla.
23. Z protokolu o výpovědi svědkyně paní G., dcery poškozené, ze dne 5. 9. 2017 soud zjistil, že tato uvedla: „(...) Na prodejně byl její vedoucí, jméno si bohužel nepamatuji, řekl jí, že s její kolegyní paní G. sepsali záznam o úrazu. Máma to podepsala, vzala si nějaké osobní věci a šly jsme pryč. Žádný záznam o úrazu nedostala a neodnášela si žádné papíry. (...) To, že se jednalo o záznam o úrazu vím od toho vedoucího, který to mamce sdělil. Stála jsem vedle ní, matka byla úplně mimo, jako sjetá, pod vlivem prášků, nebo co to bylo.“ Na dotaz, zda si matka záznam o úrazu četla nebo jí byl čten, odpověděla svědkyně, že ne.
24. Z protokolu o výpovědi svědkyně paní G., kolegyně poškozené, ze dne 31. 10. 2017 soud zjistil, že tato uvedla: „(...) Pan V. sepsal záznam o úrazu a dal mně ho podepsat. Záznam o

úrazu byl pouze jeden. Pan V. si přivezl svoji kopírku černou, ale nevím zda to bylo před úrazem nebo po úrazu. (...) Já sama jsem podepisovala jen jeden výtisk záznamu o úraze.“ Svědkyně dále uvedla, že předání záznamu přítomna nebyla, ale poškozená se jí asi po měsíci ptala na prodejně, kdy záznam o úrazu dostane, že ho nedostala.

25. Z protokolu o výpovědi svědkyně P., kolegyně poškozené, ze dne 23. 1. 2018 soud zjistil, že tato uvedla: „*Oblastní vedoucí nám dal v den pracovního úrazu podepsat záznam o úrazu. Nevím již kolik listin jsem podepisovala. Evidenci o úrazu jsem podepisovala, ale nevím přesně kdy.*“
26. Žalobkyně byla seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí a následně dne 11. 5. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, které žalovaný posléze potvrdil. Vzhledem k tomu, že obsah obou rozhodnutí je oběma účastníkům řízení dobře znám, nebude je soud zde rekapitulovat v celém rozsahu, nýbrž na jednotlivé pasáže bude odkazovat ve svém vlastním odůvodnění.
27. Právní posouzení vychází ze zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, konkrétně z ust. § 30 odst. 1 písm. l), který stanoví, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku na úseku bezpečnosti práce tím, že nepředá vyhotovení záznamu o pracovním úrazu postiženému. Jedno vyhotovení záznamu o úrazu je povinen zaměstnavatel předat postiženému zaměstnanci dle § 105 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Dle § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 201/2010 Sb., o způsobu evidence úrazů, záznam o úrazu předá zaměstnavatel bez zbytečného odkladu oprávněným osobám.
28. Soud se předně zabýval **přezkoumatelností obou správních rozhodnutí**, neboť žalobkyně nepřezkoumatelnost namítala v několika bodech žaloby. Tuto spatřovala v tom, že se žalovaný nezabýval většinou odvolacích námitek, ale odkazoval na prvostupňové rozhodnutí. Stejně tak odkázal žalovaný na usnesení Nejvyššího soudu ČR, aniž z něj vyvodil závěry. Obě rozhodnutí dle žalobkyně trpí nedostatečným odůvodněním.
29. K tomu soud uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka **zcela (tedy i implicitně) reagovat**. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, či ze dne 27.2.2019 č.j. 8 Afs 267/2017-38). Správní orgány a soudy ovšem nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08.
30. Nelze proto dát žalobkyni za pravdu, že by rozhodnutí správních orgánů trpěla nepřezkoumatelností ve výše uvedeném smyslu. Žalovaný není povinen se explicitně vypořádat s každou námitkou žalobkyně, pokud uvede takovou logickou argumentaci, která obstojí pro závěry žalovaného a jako taková uceleně vyvrátí námitky žalobkyně. Ostatně ani soud nebude reagovat na každou dílčí námitku žalobkyně, když se v odůvodnění shodne se správními orgány. Není smyslem odvolacího řízení ani soudního přezkumu, aby jednotlivé instituce argumentovaly stále tímtéž, byť jinými slovy. Pokud

tedy přezkumný orgán zjistí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je správné, nic mu nebrání je vzít za své a potvrdit jej pouhým odkazem. Správní řízení v prvním a druhém stupni (tzn. rozhodnutí správního orgánu I. stupně i odvolacího správního orgánu) tvoří jeden celek, a to od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7 As 72/2006 – 167, rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2018, čj. 1 As 165/2018-40). Ostatně i žalovaný na str. 6 rozhodnutí žalobkyni o této skutečnosti poučuje. Obě rozhodnutí v této věci jsou řádně odůvodněna, je z nich seznatelné, z čeho správní orgány vycházely a jak jednotlivé důkazy hodnotily, potažmo proč nepřipustily důkazy další. Žádné z nich netrpí takovými vadami, aby bylo možné učinit závěr o jejich nepřezkoumatelnosti.

31. Vzhledem k výše uvedenému tak soud považuje za vypořádanou námitku žalobce ohledně porušení zásady dvojinstančnosti, námitku o odkazu na rozhodnutí Nejvyššího soudu bez dalšího komentáře. Žalovaný se vyjádřil k nepřezkoumatelnosti z důvodu neuvedení konkrétních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí) a soud se s tímto odůvodněním ztotožňuje. Odkazy na judikaturu nejvyšších soudů nemusí být následovány podrobným rozбором obsahu, nýbrž postačí, že je dáno účastníkovi na vědomí, z čeho správní orgán vycházel a v čem spatřuje podporu pro své závěry. Obecný pojem „*vyplývající z judikatury*“, aniž by tato judikatura nebyla určena blíže vůbec, lze ve výjimečných případech použít tam, kde jsou tyto judikatorní závěry již natolik užívány, že absence citace konkrétních rozhodnutí nebude účastníkovi bránit se s nimi seznámit. Žalovaná se k tomuto užití uchýlila při výkladu pojmu *bez zbytečného odkladu*. Ani zde krajský soud neshledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť jde o pojem obecně zavedený a významově nezpochybnitelný, že nebylo nutné podpořit jeho výklad konkrétní judikaturou. Přestože jde o neurčitou lhůtu, její podstatu vymezuje již její slovní vyjádření. Na srozumitelnost, případně přezkoumatelnost, nemá žádný vliv, zda je tento pojem zároveň definován či používán právními předpisy. Nutno podotknout, že v různých případech půjde o různě dlouhou dobu. V právě projednávané věci však nemůže být pochyb o tom, že bez zbytečného odkladu zaměstnavatel nejednal, pokud záznam o úraze nepředal postižené zaměstnankyni v okamžiku jejího podpisu tohoto záznamu. Bez významu je pak tvrzení žalobkyně, že tak učinila v půlce dubna, kdy tak její trestnost zanikla. Zde krajský soud odkazuje na správné vyjádření žalovaného, totiž že dodatečné splnění povinnosti na zánik trestnosti vliv nemá.
32. Další skupinu námitek (odvolacích a též žalobních) tvořily argumenty žalobkyně proti hodnocení důkazů, zejména vytýkala žalovanému selektivnost důkazů, nevypořádání se s šokem jednotlivých svědků a s kamarádkým vztahem svědkyň k poškozené. K tomu soud uvádí, že po prostudování správního spisu a svědeckých výpovědí neshledal, že by žalovaný prováděl důkazy svědčící pouze proti žalobkyni. Vyslechnuty byly osoby, které v daný den měly co do činění s celou situací, a to za účelem osvětlení toho, zda byl poškozené záznam předán. Nebylo prokázáno, že by se tak stalo. Argument žalobkyně, že evidence úrazu musela být podepsána všemi svědky ještě téhož dne, je irelevantní, neboť neprokazuje faktické převzetí záznamu o úrazu poškozenou zaměstnankyní. Odmítnout výpovědi svědků pouze proto, že je pojil s poškozenou více než kolegiální vztah, v dané věci nemohlo obstát, neboť na standardním pracovišti zpravidla vznikají dlouhodobá přátelství, přičemž zaměstnanci nemusí pojit pouze osmihodinová pracovní doba a práce pro stejného zaměstnance. Žalobkyně se snaží předeštit takový úhel pohledu, dle kterého by bylo nutné nepřihlížet k výpovědi poškozené (neboť se žalobkyni dle jejího názoru mstí), výpovědi svědkyně paní J. (pro její kamarádký vztah

s poškozenou) i výpověď dcery poškozené pro její rodinný vztah. Touto optikou nicméně žalobkyně opomíjí to, že v takovém případě by bylo třeba odmítnout též výpověď svědka pana V. pro zaměstnanecký vztah k žalobkyni, přičemž lze obdobným uvažováním dospět k tomu, že by patrně nesvědčil v neprospěch žalobkyně. Správní orgán pochopitelně nic z výše nastíněného neučinil a řádně vyslechl všechny svědky, předpokládaje, že budou k věci vypovídat tak, jak ji vnímali. Nález Ústavního soudu, kterým žalobkyně argumentovala stran hodnocení protistojných výpovědí, není na aktuálně projednávanou věc přílehlavý. Vina žalobkyně nebyla totiž konstatována na základě jedné svědecké výpovědi, která by představovala jediný přímý důkaz.

33. Žalovaný se k námitkám žalobkyně týkajícím se procesu dokazování vyjadřoval na str. 7 a 8 svého rozhodnutí. Poukázal jednak na odůvodnění správního orgánu prvního stupně pokud jde o neprovedení důkazu navrženého účastníkem, což je zákonem aprobovaný postup. Krajský soud neshledal závadným to, že žalovaný nepřistoupil k dalšímu výslechu svědka pana V., když tato nemohla přinést žádná nová zjištění. Přestože by se svědek mohl vyjádřit ke vztahům mezi jednotlivými zaměstnankyněmi atp., ve věci bylo relevantní pouze zjistit, zda došlo k faktickému převzetí záznamu poškozenou zaměstnankyní, k čemuž se svědek vyjádřil již při své první výpovědi. Nebylo třeba relativizovat výpovědi ostatních svědkyň, když nešlo o výpověď jedinou, ze které by správní orgán vystavěl nezpochybnitelný závěr. Důvod, proč byla podruhé vyslechnuta paní Ježková, byl ten, že tato se měla vyjádřit k novému listinnému důkazu, ke kterému při svém prvním vyjádření neměla přístup. Ani zde proto soud neshledal pochybení správního orgánu.
34. Krajský soud v reakci na námitku žalobkyně, že potvrzení převzetí jedné kopie záznamu není na předepsaném tiskopise, dále uvádí, že tato skutečnost nemůže nic změnit na odpovědnosti žalobkyně tento záznam postiženému zaměstnanci předat. Ani pro další povinnosti, jejichž porušení vede k deliktům uvedeným v ust. § 30 odst. 1 zákona o inspekci, nejsou zpravidla stanoveny vyčerpávající formuláře či postupy; je na zaměstnavateli, aby svým povinností dostál. Z logiky věci se s povinností pojí též odpovědnost za pozdější prokazatelnost jejího splnění, jinak by daná povinnost ztrácela smysl, pokud by to měl být zaměstnanec, který ve sporu bude prokazovat negativní skutečnost (tj. například že neobdržel záznam o úraze). Fakt, že žalobkyně selhala v prokazatelnosti převzetí daného záznamu, může být přičítán k tíži pouze a jediné žalobkyni, nikoli poškozené či žalovanému.
35. Žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně tak, aby bylo možné z jednotlivých výpovědí nabýt přesvědčení o tom, že k převzetí záznamu poškozenou zaměstnankyní nedošlo. Jednak jde o tvrzení samotné poškozené zaměstnankyně, přičemž tvrzení žalobkyně o její pomstě bývalému zaměstnanci je pouhou spekulací. Dále lze poukázat na svědeckou výpověď pana V., který hovoří o tom, že druhý záznam dohledal na prodejně (ačkoli žádná z dalších svědkyň o tomto nemluví), tedy nikoli o tom, že by záznam kopíroval i s podpisy. K tomu lze propojit výpověď svědkyně G. o tom, že podepisovala pouze jeden výtisk záznamu o úraze. Jak vidno, již tyto dvě výpovědi nasvědčují tomu, že záznam o úraze byl pouze jediný.
36. Krajský soud proto uzavřel, že v postupu žalovaného neshledal pochybení, když žalobkyni uložil pokutu za přestupek podle § 30 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, neboť žalobkyně nepředala záznam o úrazu poškozené (jak vyplynulo ze svědeckých výpovědí a z neunesení důkazního břemene). O závažnosti přestupku svědčí i to, že tato

skutková podstata byla zákonodárcem zařazena do přísnější sankcionovatelnosti (§ 30 odst. 2 písm. b/ zákona o inspekci práce).

V. Závěr a náklady řízení

37. Soud je s ohledem na shora uvedené přesvědčen, že **byl dostatečně zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti**. Proto lze uzavřít, že napadené rozhodnutí netrpí vytýkanými vadami. Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
38. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 8. prosince 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu